

Arrest

nr. 140 378 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2015 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN HECKE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Kopal, district Deh Bala, provincie Nangarhar. U bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Op 11 mei 2011 diende u een eerste maal een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde toen dat uw vader in hoet 1387 (februari-maart 2009) begon te werken als chauffeur voor ingenieurs van het bouwbedrijf ODAS, dat een buitenlandse basis in

de regio Kotawal aan het bouwen was. Twee maanden later ontving hij een dreigbrief van de taliban. Uw vader bleef verder werken voor ODAS. In saur 1388 (aprilmei 2009) reed hij met zijn wagen op een mijn waarbij hij en de ingenieurs die hij vervoerde, omkwamen. Drie of vier maanden later besloot u zich in te schrijven in het Afghaanse Nationale Leger (ANA) om uw gezin te onderhouden. U werd echter niet toegelaten in het rekruteringscentrum van Jalalabad omdat u nog minderjarig was. Enkele maanden later vertrok u 's nachts naar de bergen om hout te sprokkelen. Daar zag u in de verte een groepje taliban waarna u het op een lopen zette. U bent daarop met uw familie verhuisd naar uw oom. Uw oom heeft vervolgens een smokkelaar gezocht waarna u uit Afghanistan bent vertrokken. Na uw vertrek is uw familie opnieuw naar uw dorp verhuisd. Op 31 juli 2013 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u aangehaalde problemen met de taliban werden ongeloofwaardig bevonden. U tekende op 30 augustus 2013 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 19 november 2013. Op 7 juli 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U houdt vast aan de vluchtmotieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige asielaanvraag. Daarnaast stelde u dat uw dertienjarige broer A. na uw vertrek uit Afghanistan in de madrassa werd geïndoctrineerd en dat hij de taliban heeft vervoegd. Uw broer wil u niet meer spreken omdat u in Europa woont en hij u als een ongelovige beschouwt. Bovendien heeft A. de broer van S. lastiggevallen, T. genaamd, omdat hij moderne kledij droeg. S. is een Afghaan van uw dorp die eveneens in België woont en met wie u contact heeft. S. was kwaad op u omdat uw broer zijn broer had lastiggevallen en heeft daarom gezegd aan T. dat hij maar aan A. moest vertellen dat u zich evengoed misdraagt, dat u alcohol drinkt en contact hebt met meisjes hier in België. Uw broer voelt zich onteerd door uw gedrag en heeft tegen uw moeder gezegd u te zullen doden als u terugkeert naar Afghanistan of u op zijn minst te zullen uitleveren aan de taliban. Aldus vreest u uw jongere broer A. en de taliban bij een terugkeer.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een artikel uit de krant Daily Wahdat over het incident waarin uw vader om het leven zou zijn gekomen (dd.11/05/2009); een brief van het districtshoofd van Deh Bala in verband met het geld dat aan uw familie zou zijn gegeven na de dood van uw vader (dd.28/02/1388 of 18/05/2009); en de enveloppe waarin de documenten werden verstuurd naar België.

B. Motivering

U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te koesteren. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 31 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 19 november 2013. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalde u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS 26/08/2014, p.2). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw vorige asielaanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS en de RvV oordeelden dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas daar u verschillende incoherente en niet aannemelijke verklaringen aflegde omtrent kernaspecten van uw asielrelaas. De nieuwe documenten die u in het kader van uw huidige asielaanvraag neerlegde, zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Wat betreft deze door u neergelegde documenten, meer bepaald het document van het districtshuis aangaande de dood van uw vader en een krantenartikel aangaande een landmijnexplosie in Kotawal, dient het volgende opgemerkt te worden. Tijdens het gehoor dat werd georganiseerd in het kader van uw eerste asielaanvraag sprak u al over de brief van het districtshuis en een bevestiging van het incident waarbij uw vader om het leven zou zijn gekomen, maar u verklaarde dat uw moeder oud is en analfabeet en niet in staat was om alle documenten te verzamelen en naar u op te sturen (CGVS 03/07/2013, p.12). U gaf dezelfde uitleg tijdens uw tweede asielaanvraag wanneer u werd gevraagd waarom u de documenten die dateren van 1388 (2009), niet eerder hebt neergelegd (CGVS 26/08/2014, p.2-3). Nochtans lag de brief van het districtshuis volgens uw verklaringen reeds jaren in uw ouderlijke woning en heeft uw moeder het krantenartikel gekregen van een leerkracht in uw dorp die dergelijke artikelen bijhoudt omdat hij van plan is een boek te schrijven over de situatie in Afghanistan (CGVS 26/08/2014, p.3). Aangezien u al sinds mei 2011 in België verblijft, roept het vragen op dat het zolang heeft geduurd vooraleer deze documenten naar u werden opgestuurd.

Voorts verklaarde u in het kader van uw vorige asielaanvraag dat uw vader en vijf ingenieurs werden gedood door de mijn waarop het voertuig is gereden (CGVS 03/07/2013, p.6). In de brief van het

districtshuis wordt evenwel aangegeven dat er acht personen zijn omgekomen in het incident, en geen zes personen zoals u stelde. Daar de brief van het districtshuis dateert van 28/02/1388 (18/05/2009) en het document in uw ouderlijke woning lag (CGVS 26/08/2014, p.3), roept het vragen op dat de inhoud van het document waarin duidelijk staat aangegeven dat er in het totaal acht doden vielen te betreuren, nooit aan u zou zijn gecommuniceerd.

Tevens dient er op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de neergelegde brief bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen.

Wat betreft het krantenartikel aangaande de landmijnexplosie in Kotawal, dient voorts opgemerkt te worden dat niet in twijfel wordt getrokken dat een dergelijk incident zich heeft voorgedaan maar wel dat uw vader als chauffeur werkte voor het bouwbedrijf en dat hij zou zijn omgekomen bij de aanslag. Gevraagd of de naam van uw vader in het artikel verschijnt, stelde u dat dat niet het geval is (CGVS 26/08/2014, p.3), zoals ook blijkt uit de vertaling van het artikel. Aldus is het krantenartikel op zich niet in staat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat er in het krantenartikel wordt vermeld dat de ingenieurs die zijn omgekomen in het incident, een nieuw gebouw aan het neerzetten waren voor de grenspolitie. U verklaarde echter in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u had gehoord dat uw vader de ingenieurs moest vervoeren naar Kotawal waar een basis voor de buitenlanders werd gebouwd (CGVS 03/07/2013, p.4 en 9). U erop wijzend dat in het krantenartikel staat geschreven dat er geen buitenlandse basis maar een gebouw voor de grenspolitie werd opgetrokken in Kotawal, repliceerde u dat niemand exact wist wat er op de site juist werd gebouwd en dat de mensen dachten dat het een gebouw voor de buitenlanders was (CGVS 26/08/2014, p.3). Gevraagd of uw vader het dan niet wist aangezien hij er drie maanden lang naartoe zou zijn gereden, stelde u dat uw vader nooit sprak over zijn werk (CGVS 26/08/2014, p.3). Hoe dan ook mag het verbazen dat u het Commissariaat-generaal niet correct kon vertellen wat voor een gebouw het bouwbedrijf waarvoor uw vader zou hebben gewerkt, aan het optrekken was aangezien de taliban een aanslag heeft gepleegd net omwille van het soort gebouw waaraan werd gewerkt. Er mag dan ook verwacht worden dat daarover werd gesproken in uw regio en u het Commissariaat-generaal hieromtrent correcte informatie zou kunnen verschaffen.

De door u neergelegde nieuwe documenten zijn gelet op voorgaande vaststellingen niet in staat de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven alsnog te herstellen.

Voorts haalde u nog aan dat uw dertienjarige broer, Abasin, in de madrassa werd geïndoctrineerd, dat hij zich heeft aangesloten bij de taliban en dat hij u veracht omwille van uw immorele gedrag in Europa. Volgens uw verklaringen heeft hij gezegd aan uw moeder u te zullen doden als u terugkeert naar Afghanistan (CGVS 26/08/2014, p.2 en 4-7). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat deze verklaringen dienen te worden beoordeeld in het licht van uw overige ongeloofwaardig bevonden asielmotieven.

Voorts heeft het CGVS verschillende bedenkingen bij de door u aangehaalde problemen met uw jongere broer. Wanneer u werd gevraagd of u sinds uw vertrek uit Afghanistan nog met uw broer hebt gesproken, antwoordde u aanvankelijk negatief (CGVS 26/08/2014, p.4). Vervolgens verklaarde u echter dat uw broer u heeft gevraagd om jihad te doen toen u zich al in België bevond (CGVS 26/08/2014, p.4). U erop wijzend dat u eerder had gezegd niet meer te hebben gesproken met uw broer sinds uw vertrek, repliceerde u dat u hem in het begin nog wel hebt gesproken maar sinds een jaar niet meer (CGVS 26/08/2014, p.4). Dat u eerst stelde A.niet meer te hebben gesproken om daarna uw verklaringen aan te passen, roept vragen op.

Daarnaast bleef u zeer vaag en algemeen wanneer u herhaaldelijk werd gevraagd in detail te vertellen over hoe uw broer veranderde, wat hij u vertelde en wat uw moeder over hem vertelde. U stelde dat uw broer actief werd voor de taliban toen hij dertien jaar was geworden, dat hij deelnam aan gevechten en dat uw moeder u vertelde dat hij op een dag thuis kwam in bebloede kledij en dat hij vertelde dat hij een politiemann had onthoofd en hetzelfde zou doen met u als u zou terugkeren (CGVS 26/08/2014, p.4). Opnieuw gevraagd om vanaf het begin te vertellen hoe het gedrag van uw broer is geëvolueerd, kwam u niet verder dan te stellen dat uw broer naar de madrassa ging, dat hij werd geïndoctrineerd door de taliban en dat hij u ook beschouwde als een ongelovige (CGVS 26/08/2014, p.5). U nog een kans gevend om te vertellen over de telefoongesprekken die u had met uw moeder en broer en hoe uw broer veranderde onder invloed van de taliban en de lessen die hij kreeg in de madrassa, vertelde u naast de kwestie over het feit dat uw gedrag hier in België werd doorverteld aan uw broer in Afghanistan (CGVS 26/08/2014, p.5). U hierna nogmaals gevraagd te vertellen over de telefoongesprekken die u had met uw moeder en broer over het veranderende gedachtengoed van uw broer, stelde u vaagweg

dat u begreep dat zijn denken was veranderd toen uw moeder u tijdens een gesprek vertelde dat A. had gezegd u te zullen onthoofden (CGVS 26/08/2014, p.5). Dat u het Commissariaat-generaal niet spontaan kan vertellen over de veranderende houding van uw dertienjarige broer hoewel u meermaals de kans werd gegeven om hierover gedetailleerd te vertellen, zet de geloofwaardigheid van de problemen met uw broer verder op de helling.

Gevraagd wat uw broer u juist vertelde aan de telefoon over de jihad, legde u overigens wederom algemene verklaringen af. U kwam niet verder dan te stellen dat uw broer in het begin nog geen fanatiekeling was maar u wel al vroeg om terug te komen en jihad te voeren omdat dat zeer nobel is (CGVS 26/08/2014, p.7). Gevraagd wat hij nog meer vertelde, antwoordde u clichématig dat A. zei dat jullie land bezet wordt door de buitenlanders en dat ze moeten worden verdreven (CGVS 26/08/2014, p.7). U stelde dat hij niet meer vertelde dan dat (CGVS 26/08/2014, p.7). Ook uw verklaringen hieromtrent schieten tekort en weten niet te overtuigen.

Voorts kon u niet vertellen met welke talibanleden uw broer optrekt, noch waar zijn groep actief is (CGVS 26/08/2014, p.5). Gevraagd of er nog andere jongens in uw dorp zijn die meewerken met de taliban, moest u het antwoord eveneens schuldig blijven (CGVS 26/08/2014, p.7). Dit alles roept verder vragen op bij de geloofwaardigheid van het lidmaatschap van uw broer bij de taliban. Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat u niet kon antwoorden wanneer werd gevraagd of uw andere broer, Nasim genaamd, ook naar de madrassa gaat (CGVS 26/08/2014, p.15). U verklaarde er nooit te hebben over gesproken met uw moeder omdat Nasim jong is en uw moeder hem nog aankan (CGVS 26/08/2014, p.15). Er mag nochtans verwacht worden dat u zou willen weten of Nasim al dan niet naar de madrassa gaat aangezien A. volgens uw verklaringen net daar werd geïndoctrineerd en ideeën heeft gehoord die hem ertoe hebben gebracht zich aan te sluiten bij de taliban.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u er niet in geslaagd bent uw asielmotieven geloofwaardig voor te stellen. Derhalve komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut, noch voor het subsidiaire beschermingsstatuut zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omringende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Ter zake dient erop gewezen te worden dat de RvV in haar arrest van 19 november 2013 oordeelde dat u zich redelijkerwijs in Jalalabad kan vestigen (arrest RvV nr.113 951, d.d.19/11/2013). Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, kan besloten worden dat dit intern vluchtalternatief nog steeds reëel is.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u bedrieglijke verklaringen aflegde betreffende uw profiel. Volgens uw verklaringen hebt u drie jaar Koranlessen gekregen in de lokale moskee en hebt u daarnaast zes maanden een alfabetiseringscursus gevolgd maar bent u voorts nooit naar school geweest omdat het u niet echt interesseerde en omdat u moest werken op de gronden van uw familie (CGVS 03/07/2013, p.5-6 en CGVS 26/08/2014, p.4-5, 10 en 15). Tijdens het gehoor bleek u nochtans de Engelse taal machtig (CGVS 26/08/2014, p.5 en 7). Gevraagd waar u zo goed Engels hebt geleerd,

stelde u dat u sinds een jaar samenwoont met een Hongaarse dame en dat jullie Engels met elkaar spreken (CGVS 26/08/2014, p.7). Gevraagd hoe het komt dat u, die amper geschoold is, zo goed Engels spreekt, repliceerde u dat we in het jaar 2014 leven en dat als je contact hebt met iemand die een taal spreekt die je niet kent, je die taal wel moet leren (CGVS 26/08/2014, p.10). Gevraagd wat u bedoelde met de verwijzing naar het jaar 2014, stelde u dat de mensen in Europa internet gebruiken en dat je via het internet alles kan leren wat je wilt (CGVS 26/08/2014, p.10). Het roept evenwel vragen op dat iemand met uw beweerde profiel een dergelijk niveau van het Engels beheerst. Bovendien staat op uw Facebookprofiel aangegeven dat u aan de Nangarhar universiteit in Jalalabad hebt gestudeerd aan de 'Engineering Faculty'. Gevraagd of u Facebook hebt, repliceerde u eerst dat u Skype hebt maar geen Facebook (CGVS 26/08/2014, p.13). U erop wijzend dat uw profiel wel degelijk werd teruggevonden op de sociale netwerksite, wijzigde u uw verklaringen en stelde u inderdaad een Facebookprofiel te hebben maar voegde daaraan toe het paswoord te zijn vergeten (CGVS 26/08/2014, p.13). U geconfronteerd met het feit dat u nog recent foto's hebt gepost op uw Facebookprofiel, vroeg u om te mogen kijken naar het bewuste profiel (CGVS 26/08/2014, p.14). U gevraagd of u dat bent op de foto's, antwoordde u positief (CGVS 26/08/2014, p.14). Aldus gevraagd waarom er op uw profiel staat aangeduid dat u hebt gestudeerd aan de universiteit in Nangarhar, gaf u dan weer als uitleg dat iemand een profiel heeft aangemaakt voor u, dat die persoon daar heeft gestudeerd en dat er heeft opgezet (CGVS 26/08/2014, p.14). U erop wijzend dat het bijzonder vreemd is dat iemand anders een profiel zou aanmaken onder uw naam en er foto's zou opzetten van u, repliceerde u dat u zweert dat u het profiel niet zelf hebt aangemaakt en dat u wel Engels kan lezen maar niet kan schrijven (CGVS 26/08/2014, p.14). U erop wijzend dat u het CGVS de waarheid dient te vertellen, herhaalde u dat die vriend uw Facebookprofiel heeft aangemaakt en dat hij er actief op is met zijn eigen paswoord (CGVS 26/08/2014, p.14). Gevraagd waarom die vriend uw profiel zou gebruiken, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 26/08/2014, p.14). Dat u eerst trachtte te verzwijgen dat u actief bent op Facebook, om vervolgens te stellen dat u wel een profiel hebt maar het paswoord bent vergeten, om daarna aan te geven dat iemand anders dat profiel heeft aangemaakt en onder uw naam actief is op de sociale netwerksite, versterkt het vermoeden van het Commissariaat-generaal dat u uw werkelijke situatie voor uw aankomst in België verborgen wenst te houden, met name dat u hogere studies hebt gevolgd aan de universiteit in Jalalabad.

Daarnaast dient er nog opgemerkt te worden dat uw oom – volgens uw verklaringen – uw vertrek voor het grootste deel heeft bekostigd (CGVS 03/07/2013, p.11 en CGVS 26/08/2014, p.8). In het kader van uw eerste asielaanvraag stelde u dat uw moeder het geld terugbetaalt wanneer ze kan (CGVS 03/07/2013, p.11). In het kader van uw tweede asielaanvraag gevraagd of uw moeder ondertussen al een deel van het geld of al het geld heeft kunnen terugbetalen, antwoordde u het niet te weten en het ook niet te hebben gevraagd (CGVS 26/08/2014, p.8). Als uw moeder daadwerkelijk het geld van uw reis moet terugbetalen aan uw oom, mag nochtans verwacht worden dat u als oudste zoon zou opvolgen hoe uw moeder er financieel voorstaat. Dat u er gedurende al die jaren na uw vertrek zelfs niet naar hebt gevraagd, wijst erop dat uw familie het financieel beter heeft dan u voorhoudt.

Gezien bovenstaande vaststellingen zijn er aldus sterke aanwijzingen dat u een universitaire opleiding hebt gevolgd in Jalalabad-stad en dat u over de nodige ondersteuning beschikt om in de stad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk

bestuur; meer bepaald de motivering en de zorgvuldigheidsverplichting en rechten van verdediging; een manifestatie beoordelingsfout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken toe: (i) origineel van de dreigbrief van 2 april 2009 en de Nederlandse vertaling ervan, (ii) origineel en een vertaling naar het Nederlands van het attest van 18 mei 2009, (iii) krantenartikel van 11 mei 2009 uit de Wahdat nieuwskrant met vertaling naar het Nederlands, (iv) bijlage 26, (v) briefomslag met vermelding '*bericht gelaten op 14/12/2011*', (vi) uittreksel antwoorden op vragenlijst, (vii) bewijzen cursussen Nederlands.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 113951 van 19 november 2013 omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd:

"Verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omwille van het feit dat hij gezocht wordt door de taliban. Verzoekers verklaringen aangaande zijn problemen met de taliban zijn echter dermate incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker liet immers in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal optekenen dat hij gezocht werd door de taliban omdat zij te weten waren gekomen dat hij na de dood van zijn vader zou gezworen hebben om wraak te nemen. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde hij echter dat de taliban hem zoeken omdat hij zich had proberen in te schrijven in het Afghan National Army (ANA) terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hierover met geen woord gerept heeft. Verzoekers betoog dat het niet dient te verbazen aangezien kandidaat-vluchtelingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken altijd worden aangemaand om het kort te houden kan geenszins overtuigen. Niet enkel gaat het hier om twee totaal verschillende elementen, de dood van zijn vader wreken of in dienst treden bij het ANA, bovendien worden de antwoorden van deze vragenlijst nadat deze volledig ingevuld werd opnieuw overlopen met de asielzoeker die zich vervolgens akkoord verklaart met de inhoud door deze lijst te ondertekenen, hetgeen in casu gebeurde. Bovendien verklaarde verzoeker bij de aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (gehoorverslag, 1).

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over het werk van zijn vader. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader werkte voor een bouwbedrijf waarvan hij zich de naam niet meer herinnerde maar dat bezig was met een project in een Amerikaanse basis (vragenlijst, 3). Bij het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dat zijn vader werkte voor het bouwbedrijf ODAS dat zelf een buitenlandse basis aan het bouwen was die nog niet afgewerkt was (gehoorverslag, 4). Op geen enkel ogenblik is er sprake van een Amerikaanse basis, wel in tegendeel: verzoeker verklaarde bij het Commissariaat-generaal dat het een basis voor buitenlanders was maar dat hij verder niet vroeg aan zijn vader wat voor basis dat was. Dergelijke verklaringen vallen moeilijk met elkaar te rijmen. Het werk van verzoekers vader ligt bovendien aan de basis van het asielrelaas van verzoeker. Ten gevolge

van dit werk is verzoekers vader immers gedood en zou verzoeker vervolgens zelf ook problemen gekregen hebben die uiteindelijk leidden tot zijn vlucht uit het land van herkomst.

Ten slotte kan worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij de taliban tegenkwam in de bergen wanneer hij hout ging sprokkelen. Er is echter geen enkele aanwijzing in verzoekers relaas waaruit zou kunnen blijken dat de taliban in de bergen naar hem op zoek waren. Vooreerst verklaart verzoeker zelf dat de bergen de plaats was waar de taliban altijd verblijven. Verzoeker verklaarde voorts dat zij zich op verre afstand van hem bevonden, zodanig ver dat hij niemand kon herkennen, "Kende je hen? Nee, omdat ze waren op afstand, van hun uiterlijk begreep ik dat ze taliban waren, ik wist niet of ze van dorp waren of van ergens anders." (gehoorverslag, 9). Dat de taliban verzoeker zouden herkend hebben vanop deze verre afstand lijkt dan ook onwaarschijnlijk. Daarna zou er niets meer gebeurd zijn met de taliban voordat verzoeker zijn land ontvluchtte (Ibid., 7). Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat het feit dat verzoeker na een, naar alle waarschijnlijkheid toevallige ontmoeting met de taliban zonder verdere aanleiding, meteen met heel zijn familie naar Jalalabad verhuisde, daar het huis nooit heeft verlaten en na enkele weken uit Afghanistan is vertrokken, maar weinig aannemelijk of geloofwaardig is."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontkrachten door zijn asielrelaas te hernemen en nogmaals te benadrukken onder meer dat hij de taliban in het algemeen dient te vrezen mocht hij naar Afghanistan al dan niet gedwongen terugkeren dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Te dezen brengt verzoeker als nieuwe elementen een originele dreigbrief van 2 april 2009 met de Nederlandse vertaling ervan, een attest van 18 mei 2009 met vertaling naar het Nederlands en een krantenartikel van 11 mei 2009 uit de Wahdat nieuwskrant met vertaling naar het Nederlands bij. Daarnaast verklaart verzoeker nog dat zijn broer ondertussen de taliban heeft vervoegd, zich onteerd voelt door verzoekers gedrag en verklaard heeft verzoeker te zullen doden als hij terugkeert naar Afghanistan.

Met betrekking tot het attest van het districtshuis werd door de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker tijdens het gehoor dat werd georganiseerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag in juli 2013 al sprak over deze brief maar eraan toevoegde dat zijn moeder oud is en analfabeet en niet in staat was om alle documenten te verzamelen en naar hem op te sturen. Verzoeker gaf dezelfde uitleg tijdens zijn tweede asielaanvraag wanneer hem werd gevraagd waarom hij de documenten die dateren van 1388 (2009), niet eerder heeft neergelegd niettegenstaande deze volgens verzoekers verklaringen reeds jaren in zijn ouderlijke woning lag. Het krantenartikel zou verzoekers moeder volgens zijn verklaringen gekregen hebben van een leerkracht in het dorp die dergelijke artikelen bijhoudt omdat hij van plan is een boek te schrijven over de situatie in Afghanistan. Terecht besloot de bestreden beslissing dat aangezien verzoeker al sinds mei 2011 in België verblijft, het vragen oproept dat het zolang heeft geduurd vooraleer deze documenten naar hem werden opgestuurd. Dat verzoeker nu in zijn verzoekschrift verklaart dat al deze documenten reeds op 14 december 2011 bij aangetekend schrijven werden aangeboden en hiervoor verwijst naar stuk zes bij zijn verzoekschrift - briefomslag met vermelding bericht gelaten op 14 december 2011 - is een verklaring die haaks staat op verzoekers eerdere verklaringen en alleen al daarom de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ernstig aantast. Hetzelfde geldt voor de dreigbrief waarvan verzoeker voor het eerst melding maakt bij zijn verzoekschrift. Voor wat betreft het krantenartikel kan daarenboven nog worden vastgesteld dat de naam van verzoekers vader hier niet in vermeld wordt zodat nog daargelaten de authenticiteit van het

krantenartikel dit geenszins een bewijs is van de door verzoeker aangehaalde feiten. Ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat documenten in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van de neergelegde documenten bijzonder relatief en volstaan deze op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas op te heffen.

Voor wat betreft de radicalisering van verzoekers broer en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan kan worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de contacten die hij al dan niet zou gehad hebben met zijn broer sedert zijn aankomst in België. Dat verzoeker aanvankelijk verklaart geen enkel contact te hebben met zijn broer sedert zijn aankomst in België om later te stellen dat zijn broer hem vroeg jihad te doen in België ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van het relaas. Dat de tegenstrijdigheden zouden te wijten zijn aan een gebrekkige vertaling is een *post factum* verklaring die niet aannemelijk is. Dat verzoeker bovendien weinig of geen details kan verstrekken over zijn broer doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Van verzoeker die op de hoogte werd gesteld door zijn moeder over de aansluiting van zijn jongere broer bij de taliban mag immers verwacht worden dat hij als oudste broer van het gezin meer interesse vertoont en hierover meer details vraagt. Dit geldt des te meer nu verzoeker claimt niet naar Afghanistan terug te kunnen omwille van de veranderende houding van zijn geradicaliseerde broer. Dat verzoeker geen interesse vertoont in de evolutie die zijn dertienjarige broer heeft doorgemaakt om uiteindelijk aansluiting bij de taliban te zoeken ontnemt dan ook iedere geloofwaardigheid aan dit nieuwe gegeven.

Waar verzoeker ten slotte nog aanhaalt dat de tolk aanwezig op het gehoor bij het Commissariaat-generaal het Pashtou met een Pakistaans accent sprak waardoor zijn verklaringen onvolledig of incorrect werden overgebracht kan worden vastgesteld dat aan verzoeker bij de aanvang van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd of hij de tolk goed begreep waarop hij bevestigend heeft geantwoord. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker geenszins duidt welke woorden of passages uit zijn verklaringen onvolledig of incorrect werden vertaald.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) bevestigde de Raad in zijn arrest nr. 113 951 van 19 november 2013 reeds de analyse van de commissaris-generaal volgens dewelke verzoeker over een vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt: *"Verzoeker heeft er immers een oom, veehandelaar bij wie hij een tijdlang logeerde. Zijn oom, een niet onbemiddeld man, betaalde overigens het grootste deel van zijn reis, meer bepaald 295000 Afghani, omgerekend 5300\$ zodat kan worden aangenomen dat verzoeker terecht kan bij zijn oom bij wie hij op socio-economisch vlak kan terugvallen."* Dat zijn oom niet in de stad maar in de omgeving woont is een *post factum* verklaring die niet overtuigt.

Voorts is de analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier gebaseerd op een hoeveelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers.

Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 25 juni 2014). Het artikel dat verzoeker bijbrengt over een aanslag op een politiestation in de stad Jalalabad doet aan deze analyse geen afbreuk. Het bevestigt immers dat de aanslagen gericht zijn tegen *high profile* doelwitten (*in casu* een politiekantoor) en dat het geweld bijgevolg niet willekeurig is.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval concrete omstandigheden zijn waardoor het voor hem “onredelijk” zou zijn om zich te hervestigen in Jalalabad.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER